

med Glæde vil modtage en saadan Bevilling.

Dernæst vil jeg gerne henstille til den højtærede Kirkeminister at faa en Bevilling til en ny Kirke i Højslev Stationsby. Jeg er stillet som det ærede Medlem Hr. Rahbek, idet ogsaa jeg gerne vil have en ny Kirke til min Kreds. I Højslev Stationsby har man langt til Kirke. Der er meget stor Offervillighed derude for at faa en ny Kirke, en Teglværksejer har tilbudt at give alle Murstenene, der af Arkitekten er kapitaliseret til 14 000 Kr., samt en Grund til Kirken og Kirkegaarden, der kapitaliseres til 4 000 Kr. Desuden har den lille Flok af Teglværksarbejdere, som bor i denne Stationsby, tegnet sig for en kontant Sum af 3 000 Kr. og de øvrige Beboere for 7 000 Kr., saaledes at der i alt er en Kapital paa 28 000 Kr., som man i øvrigt nok mener at kunne drive op til 30 000 Kr. Da der i Foraaret indsendtes et Andragende til Kirkeministeriet om Tilskud til en Kirke, havde man anslaaet de samlede Udgifter til 90 000 Kr. Men man er nu enig om, at Kirken nok kan være noget mindre end det oprindelige Projekt, og at der ogsaa kan spares noget paa Udstyret, som man mener kan komme senere. Naar ogsaa Prisfaldet tages i Betragtning, mener man at kunne faa Udgifterne ned til 60 000—70 000 Kr., og hvis Befolkningen derude saa selv skaffer de 30 000 Kr., forekommer det mig at være særdeles smukt af dette lille Samfund. Det har særlig Betydning, om man kunde faa en Bevilling netop paa det foreliggende Finanslovsforslag, fordi Teglværksejeren er gammel og svag og sandsynligvis ikke har saa farlig lang Tid igen at leve i, og det vilde være af særlig Betydning at faa Kirken sikret, medens han endnu eksisterer, idet han vil tage fat paa Fabrikationen af Stenene, saa snart der er Sikkerhed for, at man vil faa en Kirke. Derfor henstiller jeg meget, om man ikke til anden Behandling kunde faa i hvert Fald en lille Bevilling optaget paa Finanslovsforslaget.

Jeg talte i Fjor om, at Hedeselskabets Tjenestemænd gerne vilde have det samme Stedstillæg som Statens Tjenestemænd. Jeg bebrejdede i Fjor Hedeselskabets Bestyrelse, at den ikke havde villet anbefale et Andragende derom, men efter mine Udtalelser i Fjor kom Anbefalingen, og senere har Lønningsraadet beskæftiget sig med Sagen. Disse Tjenestemænd er jo faktisk Statstjenestemænd; Staten bestemmer deres Lønninger, og Staten betaler dem. Efter hvad Lønningsraadet har konstateret, svarer deres Grundløn i det væsentlige til, hvad

andre Statstjenestemænd faar — den er dog gennemgaaende lidt lavere —, og de faar Konjunkturtillæg og Dyrtidstillæg som Statstjenestemændene, men de faar intet Stedstillæg, og dette synes at være en Uretfærdighed. Lønningsraadet har da ogsaa lige saa vel som Hedeselskabets Bestyrelse anbefalet, at de faar Stedstillæg, og jeg vil henstille til den højtærede Landbrugsminister, om han ikke kunde foranledige en lille Bevilling til dette Formaal givet, saaledes at Hedeselskabets Tjenestemænd kan faa Stedstillæg fra April; der kunde jo være den særlige Anledning til det i Aar, at Konjunktur- og Dyrtidstillæget vel nok vil gaa betydeligt ned til April.

Jeg vil gerne slutte mig til de af det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen fremsatte Udtalelser om Landpostruterne. Da man i 1921 skulde spare og derfor udarbejdede nye Arbejdstidsregler, gik det i særlig Grad ud over Landpostbudene; det er maaske ikke saa mærkeligt; man er jo ofte tilbøjelig til at springe over dér, hvor Gærdet er lavest. Nu ved jeg vel, at siden den nuværende Minister for offentlige Arbejder har overtaget sit Embede, er der sket en lille Forbedring i dette Forhold, men det er endnu saare langt fra tilfredsstillende. Man lægger nemlig Landpostruterne under den Forudsætning, at Landpostbudene Aaret rundt kan cykle hele Turen, men der er uhyre mange Ruter, hvor de maa færdes omkring paa private Veje, Jordveje o. s. v., hvor det er ganske umuligt for dem at cykle om Vinteren, og disse Ruter bliver i Virkeligheden alt for urimelig lange i Forhold til det, der betales. Jeg haaber derfor, at den højtærede Trafikminister vil søge at skaffe Landpostbudene endnu en Forbedring.

Man vedtog ogsaa, den Gang man behandlede dette Spørgsmaal, at spare de Kapper, man hidtil havde givet de kørende Landpostbude. Og naturligvis kunde Staten spare Beløbet, men det betød blot, at man væltede Udgiften over paa Landpostbudene; de kan nemlig ikke undvære Kapperne. Det er ikke noget stort Beløb, det drejer sig om, og jeg henstiller, at man igen optager en Bevilling til dette Formaal. De fik tidligere udleveret en Kappe hvert tredje Aar; det er muligt, at det ikke er nødvendigt, at de faar den saa tit, men i hvert Fald er det nødvendigt for dem at have en Kappe, og deres Løn er jo ikke saadan, at de ikke godt kunde trænge til at faa den udleveret som Unitorm.

Jeg vil dernæst gerne bringe den højtærede Socialminister en Tak, fordi det ved hans Initiativ nu er lykkedes Tjenestemands-